

proces startede og efter et langt forarbejde og alt det, der fulgte med, lagde et sammenhængende udspil frem, som havde en fuldstændig anden hovedkonstruktion.

Det er derfor, jeg synes, det er mest fair, at vi melder, at hvis det er sådan, at det er med henblik på at blive fuldstændig enige, er det måske ikke særlig fremkommeligt, hvis ministeren holder fast i, at det, han kalder grundkonstruktionen, kan der ikke ændres ved. Så ser det ikke særlig fremkommeligt ud.

Men jeg vil faktisk opfordre ministeren til, at selv de lovforslag går vi ind i en konstruktiv dialog om, for hvis vi på nogle områder, hvad enten man kalder det skønhedspletter eller noget andet, kan finde løsninger, der er bedre end dem, der er i lovforslaget, og finde løsninger, enkelt-elementer, hvor vi kan sige, at det kan vi være fælles om, er det vel egentlig også et skridt i den rigtige retning.

Bare for at melde at selv på det lovforslag, hvor vi er grundlæggende uenige i den model, som regeringen har aftalt med Dansk Folkeparti, og hvor vi mener, at det faktisk trækker den forkerte vej i forhold til det, som vi tror vil efterlade et bedre velfærdssamfund, en bedre service over for borgerne og en bedre mulighed for at betjene borgerne – vi er jo et eller andet sted på troens grund i noget af det her – er vi indstillet på at gå ind i en dialog for at se, om vi ikke set med vores øjne kan forhindre nogle af de ulykker, som vi synes regeringen er i gang med at begå sammen med Dansk Folkeparti.

Så vi er interesserede i enhver ændring, der trækker i den rigtige retning, også når det gælder lovforslag, hvor vi i øvrigt ikke tror på, hvis regeringen står fast på sin melding om ikke at ændre på hovedarkitekturen, at vi når frem til, at vi stemmer for ved tredjebehandlingen.

Kl. 19.30

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det skal være en meget kort bemærkning, for jeg ser fortsat frem til, at vi skal mødes, og at man prioriterer sine ønsker.

Når vi nu er i denne her stemning med ikke at tale forbi hinanden, vil jeg da gerne kvittere for det, hr. Ole Stavad her siger, som jeg aflæser som et ønske om at påvirke lovgivningsprocessen. Det synes jeg er konstruktivt. Det var så den anden del af oppositionsopgaven, jeg forsøgte at skitsere, og det glæder mig da meget, hvis man vil tage den på sig.

Men det er klart, at jeg bliver da også nødt til at sige, for det skal der ikke være nogen tvivl om, at hovedarkitekturen i kommunalreformen er, at det er primærkommunen, der bliver omdrejningspunkt, at vi udvikler regionen under den vision, der hedder, at det er kommunernes region, hvis man kan bruge det udtryk, at vi afskaffer et skatteudskrivende led, at der ikke er nogen kommunalfuldmagt for de nye regioner, og det er en integreret del af hele den vision, som denne her reform hviler på, og den er vi selvfølgelig ikke til fals for. Men det tror jeg også at hr. Ole Stavad udmærket ved.

Men sådan som det bliver meldt, rokker det jo ikke ved, at der vil være rum for meningsfuldt at sætte sig ned og konstruktivt, seriøst og målrettet få en debat om et betydeligt antal enkelt-elementer.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 67: Forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen.

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).
(Fremsat 24/2 2005).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Leif Mikkelsen (V):

Dette er jo et lovforslag, som ligger i naturlig forlængelse af det, vi har drøftet indtil nu, som er nødvendiggjort af en nedlæggelse af amts-

kommunerne, Hovedstadens Sygehusfællesskab, HUR og de opgaveflytninger, der sker.

Forslaget er et signal om hensynet til de ansatte – vi har flere gange berørt det periferisk. Når opgaven flyttes, flytter personalet med, og det gør pengene også. Det vil sige, at efter det her lovforslag er man sikret sit job også efter opgaveflytningerne pr. 1. juli 2007. Så det er et lovforslag, der fastslår principperne for det.

Så indeholder forslaget nogle undtagelser fra offentlighedsloven og forvaltningsloven for at give arbejdsro i den proces, der skal føre frem til opgaveflytningerne.

Så enkelt kan det siges om det her lovforslag, som så også indeholder muligheden for de fem delingsråd, der skal klare det, hvis der bliver opgaver, som man ikke af sig selv finder en løsning på. Ja, nok om det.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Næste ordfører er hr. Ole Stavad. Undskyld, der er en kort bemærkning fra fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg forstod ikke helt det her med, at denne her lov skulle sikre de ansatte også efter 1. januar 2007. Det er jo ikke helt sådan, de ansattes organisationer har opfattet tingene hidtil.

Men betyder det, at Venstres ordfører nu kan stå her og love, at de offentligt ansatte får en jobgaranti, den garanti, som statsministeren, finansministeren og indenrigs- og sundhedsministeren endnu ikke har ville give, så vi kan regne med, at de offentligt ansatte har en sikkerhed for, at de også er ansat efter den 1. januar 2007?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja, altså nu er gentagelser ikke forbudt i politik, og de er da så åbenbart nødvendige, for at fru Line Barfod forstår det. Det har nu været nævnt flere gange i dag, at der er en aftale, som sikrer, at opgaven flyttes, at personen flyttes, og at pengene flyttes med. Det betyder, at i den overenskomstperiode det så er, når virksomhedsoverdragelsesloven gælder, har man sikkerhed i den periode, der ligger inden for det. Så enkelt er det.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Den ansatte flyttes med den 1. januar 2007. Det er klart, det er der ingen tvivl om. Men hvis den

nye myndighed, man er flyttet hen til, eller der, hvor man er blevet, den 2. januar eller den 17. januar eller i februar beslutter at lukke plejehjemmet eller skolen eller institutionen, eller hvor det nu er, man er blevet ansat, eller beslutter at skære ned i antallet af miljøansatte, eller hvad det nu kan være, så har man vel ikke den sikkerhed i sit job.

Kl. 19.35

Så medmindre hr. Leif Mikkelsen kan give den jobgaranti, som vi ikke hidtil har kunnet få fra andre ministre, går usikkerheden hos de ansatte jo på, at fyringsrunden kan ske umiddelbart efter den 1. januar 2007, når man skal i gang med at skære ned for at få penge til de her store omlægninger.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er en teoretisk diskussion, at man skal i gang med nedskæring på grund af, at man skal skaffe penge. Det må være noget, der foregår i fru Line Barfods hoved. Virkeligheden er, at hvis der foretages dispositioner af de råd, der nu bliver valgt, der fører til en ændring i deres serviceniveau eller en skolelukning, så gælder præcis de regler til den tid, som gælder i dag.

Det her er alene et spørgsmål om, at opgaven flytter, personen flytter, pengene flytter, og dermed er de stillet på akkurat samme måde som før denne kommunalreform. Så enkelt er det.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Er det ikke korrekt forstået, at hele denne konstruktion i det her lovforslag i virkeligheden baserer sig på, at man vil forhindre, at folk får de rettigheder, der følger af, at de bliver afskediget?

En person, der i dag bor i Svendborg, hvis fremtidige arbejdsopgave kommer til at ligge i Aabenraa, kan fysisk ikke blive boende. Manden har et bedre arbejde end konen. Hun anser hele flytningen for at være så stor en ændring af betingelserne for at have det her arbejde, at hun betragter sig som fyret. Det forhindrer det her lovforslag ikke, er det ikke korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu skal jeg ikke teoretisere over, hvad man betragter sig som. Virkeligheden er jo den, at når opgaven flytter, så er der muligheden for at flytte med. Og det gør pengene altså også. Der er egentlig ikke mere at sige om det. Det her lov-

forslag sikrer den proces, der fører til ændringer i forhold til kommunalreformen, og ikke andre spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Ja, og lovforslaget er konstrueret på en sådan måde, at de rettigheder, man sædvanligvis har som offentligt ansat, mister man, og det er kombineret med, at man ikke har en individuel partshøring, aktindsigt og andre regler, der beskytter det konkrete enkelte menneske.

Så er det ikke korrekt, at det her lovforslag i virkeligheden lægger op til, at de offentligt ansatte, der står der og hverken helt eller delvis er omfattet af reglerne om bestemte arbejdsopgaver, kan risikere at miste deres rettigheder, herunder også et opsigelsesvarsel?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

I forbindelse med vedtagelse af kommunalreformen og de regler, der følger af det om de flytninger, der finder sted, kan jeg sige, at der er meget klare regler her, der sikrer de ansatte, så de også har job efter denne flytning på grund af kommunalreformen. Så enkelt er det.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Ole Stavad.

Ole Stavad (S):

Det her er jo på lange stræk et temmelig teknisk forslag, hvilket næsten kan høres, når man læser titlen »proceduremæssige spørgsmål«. Derfor lyder det jo lidt tørt, og jeg tror, meget af substansen i det her lovforslag tjener sig bedst ved, at vi går grundigt ned i det i udvalgsarbejdet.

Men det er jo rigtigt, som det allerede har været fremme i spørgsmålene fra salen til Venstres ordfører, at der altså gemmer sig nogle personalemæssige problemstillinger bag det her, som vi også meget gerne vil bruge nogle kræfter på under udvalgsarbejdet. Vi havde jo gerne set, at vi kunne give en større sikkerhed til medarbejderne. Det er måske også et af de spørgsmål, som vi kan diskutere med ministeren i det videre forløb. Vi har spillet konkret ud med, at vi mener, at vi sådan set kan bruge virksomhedsoverdragelsesloven, men så også lade den gælde i en periode – lad os så diskutere, hvor lang den skal være – efter at man er flyttet, altså efter den 1. januar 2007, så man får en større sikkerhed.

Vi synes, der bliver skabt usikkerhed, også hvis vi tager et af de tidligere lovforslag, vi har behandlet, L 68, hvor der står noget om sammenlægningsudvalgets forskellige opgaver i funktionsperioden, og hvor en af dem er, at man får mulighed for at ansætte og afskedige. Det er altså, mens man er i det der vadeded, og da er det, jeg spørger: Hvem er det så, man skal have mulighed for at afskedige?

Kl. 19.40

Så er det jo endelig, i hvert fald for mig på det seneste – jeg ved ikke, om andre har beskæftiget sig med det i længere tid – kommet frem, at også her mener man, at der er et meget præcist beskrevet grundlovsproblem for tjenestemænd, i og med at man i den konstruktion, der ligger i det her, lige pludselig udvider meget voldsomt. Eksempelvis går tjenestemænd, der har været ansat i en kommune, og som flytter over til staten, over til at få hele landet som ansættelsesområde.

Der foreligger et større notat fra advokat Bent Unmack Larsen, som meget, meget præcist – faktisk mere præcist, end man normalt oplever, når man læser juridiske notater, for de plejer altid at helgardere, og det har jeg svært ved at se at der bliver i Unmack Larsens notat, som jeg har læst det – når frem til, at her er der efter hans opfattelse vel næsten tale om det, man kunne kalde et klokkeklart brud på grundloven.

Jeg har såmænd aldrig tænkt på § 73 i grundloven – ejendomsretsbestemmelsen – i den sammenhæng, men det er jo nok, fordi jeg ikke når at læse alle de publikationer, vi får i Folketinget. For Folketinget udgav faktisk en udgave af grundloven med forord af vores tidligere formand, Ivar Hansen, fordi den jo ellers var skrevet på et så forældet dansk. Hvis man læser i forklaringen på, hvad grundlovens § 73 dækker, så står der i den af Folketinget udgivne udgave:

Ordet ejendom skal forstås i meget bred forstand. Grundloven beskytter de rettigheder, som er grundlaget for folks økonomiske eksistens. F.eks. beskytter § 73 et krav på løn og pension, man selv har sparet op.

Det er faktisk lige nøjagtig det, vi taler om her: Der er en beskyttelse af de rettigheder, man har på pensions siden, så hvis man grundlæggende ændrer ansættelsesvilkårene, kan man ifølge Unmack Larsens redegørelse eller notat ikke fjerne retten til at sige: Jamen det vil jeg ikke acceptere. Og så har man pensionsrettigheder efter at have fået udbetalt rådighedsbeløb i en periode.

Jeg håber, at regeringen vil respondere på det på en klog måde ved at optage forhandlinger med organisationerne. Det er også en overvejelse værd, om vi skal tage det med ind i den opgave, som vi giver på forfatningssiden, og som jeg nævnte tidligere og tror og håber, vi bredt kan blive enige om i Folketinget. For det er klart, at hvis regeringen løser det med organisationerne, så problemstillingen forsvinder, så er der jo ingen grund til at bruge kræfter på det.

Men der er altså nogle reelle problemstillinger her, som vi i hvert fald vil forfølge, og som jeg går ud fra der også vil være et flertal der er interesseret i at vi får en ordentlig afklaring på, så vi ved, hvad det er, vi står med, når vi skal stemme ved tredje behandling, og så vi ikke udsætter hinanden og os selv for at risikere at bryde den grundlov, vi alle sammen har skrevet under på at ville overholde.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Poul Nødgaard.

Poul Nødgaard (DF):

For at gennemføre kommunalreformen er alle 49 lovforslag naturligvis af allerstørste betydning, men netop det forslag, som Folketinget her behandler, er uhyre vigtigt, fordi de bestemmelser, der fremgår her, er af særdeles vital betydning for, at den omfattende reform kommer rigtigt fra start.

Overskriften på lovforslaget er kort og godt: Fordeling af aktiver og passiver, rettigheder og pligter samt ansatte. Det lyder meget enkelt.

Der, hvor flere kommuner samlet slår sig sammen, er der vel næppe de helt store problemer med aktiver og passiver, fordi disse indgår i en fælles enhed for den nye storkommune. Lidt anderledes er situationen der, hvor der er tale om deling af kommuner. Her skal der forhandles mellem de parter, som bliver berørt af delingen. Lad os håbe og tro, at der bliver udvist en sund dømmekraft, når der skal ske opgørelse af den økonomiske side i en delingssituation.

En anden og nok så vanskelig situation bliver det, når de nuværende amter skal have fordelt deres aktiver og passiver. Her bliver der virkelig grund til at lade gode forhandlere udvise fornøden fremsynethed, og der bliver tale om at skelne væsentligt fra uvæsentligt, idet der virkelig bliver tale om et kæmpe stort arbejde, som bestemt ikke bliver let, hvilket der kunne gives indtil flere eksempler på.

De nye regioner skal naturligvis have de aktiver, som sygehusene består af, men de skal jo også overtage den gæld, som de nuværende amter har optaget i forbindelse med bl.a. sygehusbyggeri.

Personalet er en anden vigtig faktor i dette lovforslag, fordi hele opstarten på et nyt Danmark, hvor opgaver i stort tal omplaceres fra myndighed til myndighed, kun kan blive vellykket, såfremt vores vigtigste aktiv, nemlig personalet, er med.

Kl. 19.45

Derfor var det også i forhandlingerne omkring reformen et centralt emne, at bl.a. loven om virksomhedsoverdragelse skulle tages i anvendelse i forbindelse med kommunalreformen. Sagt med andre ord: Alle, som er ansat i de offentlige led, vil også have ansættelse, når reformen føres ud i loven. Men at nogle, f.eks. amtsansatte, fremover skal finde deres beskæftigelse i de nye storkommuner, må anses for givet, i takt med at en række amtskommunale opgaver flyttes til løsning i de nye storkommuner.

Det er som her nævnt en vanskelig opgave at få fordelt aktiver og passiver samt placeret de mange dygtige og samvittighedsfulde medarbejdere. I Dansk Folkeparti er vi imidlertid optimistiske, og vi tror på, at opgaven vil blive løst på en god og konstruktiv måde, men er naturligvis opmærksomme på, at det i nogle situationer betyder, at der ikke kan opnås enighed. Derfor opererer lovforslaget også med et delingsråd, som træder i kraft, når de berørte parter har måttet give op.

Delingsrådene – et for hver region i øvrigt, hvori ministeren udpeger formanden, og hvori de kommunale parter også er repræsenteret – får i første omgang som opgave at indgå i en mæglerrolle, og det er en opgave, der naturligvis ikke bliver let for de pågældende delingsråd. I forbindelse med forliget om reformen var regeringen og Dansk Folkeparti enige om, at et delingsråd var en nødvendighed, men det er mit håb, at der kun i få tilfælde bliver brug for at anvende dette midlertidige organ, som naturligvis ikke skal fungere længere, end til når samtlige ting, der er omtalt i det her lovforslag, er bragt på plads.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt høre hr. Poul Nødgaard, om beslutningen om, at man individuelt ikke får adgang til at få at vide, hvad der kommer til ske med en

som person, har groet i Dansk Folkepartis have. Det vil sige: Er det Dansk Folkeparti, der har stillet krav om, at aktindsigt og partshøring skal fjernes fra den enkeltes ret i forbindelse med de ændringer, der kommer til at ske her?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det har vi ikke noget som helst krav om. Gentagne gange her i Folketinget, hvor vi har drøftet kommunalreform, har det netop været fremme, at hvad angår den del af reformen, der vedrører personalet, må det være og blive ministerens opgave at føre det ud i livet i praksis. Det kan ikke være de enkelte partier, der skal stå og skalte og valte med de enkelte medarbejdere. Der er truffet en overordnet beslutning om, at det er loven om virksomhedsoverdragelse, der skal være gældende. Alle ved, hvad den siger, for den bliver brugt mange steder, når man laver sådan nogle reformer her, og det er den, der er gældende. Det er naturligvis de pågældende ministre, der er omfattet af det her lovforslag, som må føre reformen ud i livet. Det kan ikke være det enkelte parti, der skal stå i spidsen for det.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu har jeg jo prøvet at få hr. Kristian Thulesen Dahl til at forholde sig til lige præcis de her bestemmelser, og han har hver gang talt sort. Jeg vil så spørge hr. Poul Nødgaard:

Er det hr. Poul Nødgaards opfattelse, at det er en god idé, at det enkelte menneske ikke får ret til at blive hørt i forbindelse med beslutningen om, hvad det er for en ny stilling, vedkommende kan forvente at få i den anden del af landet? Er det hr. Poul Nødgaards opfattelse, at det er en god idé, at den enkelte ansatte ikke kan få aktindsigt i det grundlag, som den fremtidige arbejdsgiver har til at træffe beslutningen om, at det her menneske skal flytte fra eksempelvis Svendborg til Aabenraa?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu bliver der nok næppe tale om at flytte folk over de afstande, men jeg sagde i mit ordførerindlæg, og hvis fru Baastrup havde hørt efter, ville hun vide det, at der naturligvis kan blive tale om, at f.eks. amtsansatte på Amtsgården i Sorø skal til at arbejde i Ringsted eller i Slagelse eller et andet sted inden for et afgrænset område. Men jeg vil gerne lige sige til fru Baastrup, at

jeg sidder selv i en kommunalbestyrelse, og det tror jeg ikke fru Baastrup gør, og jeg ved, at der gøres store bestræbelser på at finde ud af – og allerede nu forhandles der på kryds og tværs om – hvilke medarbejdere der kunne tænke sig at komme her, og hvilke der, og i de kommende måneder kører den proces jo videre.

Jeg synes simpelt hen, at man fra Enhedslistens og Socialistisk Folkepartis vil påpege nogle problemstillinger på personaleområdet, som slet ikke eksisterer, og det, der sker, er, at man skaber en utryghed og en uro hos personalegrupperne, som er fuldstændig ubegrundet. Og hvis det er det, man ønsker, så skal man bare fortsætte. Jeg betragter det nærmest som en hetz mod personalet, det, man kører frem med her i Folketsalen. Det kan jeg lige så godt sige åbent og ærligt.

Der foregår så seriøse bestræbelser ude omkring for at få de her ting til at falde på plads, og der tages en masse medmenneskelige hensyn, og jeg går ud fra, at de medmenneskelige hensyn vel stadig væk også er lovlige at tage i anvendelse, når man laver en sådan reform. Det går jeg ud fra ikke bliver nægtet os.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er meget vigtigt, at man tager medmenneskelige hensyn, men jeg forstår ikke ...

Poul Nødgaard (DF):

Lidt højere!

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er meget vigtigt, at man tager medmenneskelige hensyn ...

Poul Nødgaard (DF):

Tak, det er jeg glad for.

Kl. 19.50

Line Barfod (EL):

Jeg forstår ikke helt, hvorfor hr. Poul Nødgaard mener, det er en hetz, når vi stiller spørgsmål om, hvorfor man stiller et lovforslag, der indskrænker de ansattes rettigheder.

Offentligt ansatte har i dag ret til aktindsigt, har ret til partshøring i deres egen sag, hvis der sker ændringer i deres stilling. Hvis man ændrer på deres arbejdsopgaver og flytter dem til et andet sted, så har de ret til at blive hørt, og de har ret til at se, hvad der står om dem i sagen. Med

det her lovforslag fjerner man de rettigheder, og det er bare det, vi prøver at spørge til: Hvad er argumentet for, at man indskrænker de offentligt ansattes rettigheder i forbindelse med denne her proces?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Men hør nu her: De her udtalelser er og bliver en storm i et glas vand. Det foregår på en utrolig seriøs måde ude omkring i amter og kommuner i øjeblikket, og det, man her søger at foregøgle, er, at der ikke tages de fagretlige hensyn.

Vi lever i et land, hvor fagbevægelser og fagforeninger og organisationer osv. indtager en utrolig central rolle, og hvis fru Line Barfod tror, at man bare i de offentlige led, nu hvor der skal være en reform, kan skalte og valte med personalet, som man har lyst til, så er det, fordi man er fuldstændig uden forbindelse med, hvad der foregår ude i det praktiske liv.

Lad os tage en organisation på kontorområdet, HK, bare for nu at tage dem som et eksempel: Det er givet, at de er helt oppe på dupperne i denne her sag og ser til, at alt kører lige efter bogen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er derfor, at HK og andre fagforeninger netop prøver at råbe op om, at alting ikke foregår efter bogen.

Men jeg prøver igen at spørge hr. Poul Nødgaard: Når nu alting efter hr. Poul Nødgaards mening foregår i den bedste ånd, hvorfor er det så, at man fratager de offentligt ansatte nogle rettigheder, som de ellers har? Hvorfor er det, at den enkelte offentligt ansatte ikke kan få lov til at blive hørt i sin egen sag og ikke kan få ret til aktindsigt i sin egen sag?

Det burde da ikke være så svært at komme med et argument for, hvorfor man har sat de ændringer ind i det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg tror, jeg har hørt præcis de samme spørgsmål fremført af fru Line Barfod – jeg tør ikke sige, om det er 10 eller 15 gange – her i Folketingssalen, og hver gang har svaret været, at det kører sin gang, og at det er de enkelte ministre, der sørger for, at man kører sagen, som jeg nævnte før, lige efter bogen. Og der er efter min opfattelse

ingen grund til at frygte noget som helst, hvis man er ansat.

Det, der er sikkert og vist, er, at de, som den 1. januar 2007 ønsker fortsat at have et arbejde i den offentlige sektor, er sikret det arbejde. Er det dog ikke væsentligt?

Jeg erkender, at nogle skal flyttes fra et sted til et andet, fordi det nu engang er overskriften for reformen, at man flytter så mange opgaver som muligt ud i kommunerne, hvor folk lever og bor, og får dem løst der. Det betyder naturligvis, at der skal flyttes en lang række medarbejdere, og det tror jeg også medarbejderne er indforstået med.

Med hensyn til flytning kan man f.eks. nævne den militære verden, hvor militærfolk må flytte fra egn til egn. Her er tale om at flytte over nogle forholdsvis korte afstande for at komme til en ny arbejdsplads. Jeg synes ikke, der er nogen som helst grund til at pive over det.

Så jeg vil om denne her sag om personale sige, at jeg er fuldstændig tryk.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg hører heller ikke til de sarte sjæle, for jeg kommer fra den gamle særforbrug, og der har vi prøvet nogle forandringer, der i hvert fald på personniveau også gav nogle afstande til arbejdssteder og sådan noget. Så det, jeg vil spørge om, er, at jeg faktisk forstod på hr. Poul Nødgaard, at man allerede i hr. Poul Nødgaards egen kommune er i gang med at forhandle med personalet om, hvor de skal hen. Jeg synes, det er fint at vise så store medmenneskelige hensyn, at man faktisk allerede nu laver det arbejde, som sammenlægningsudvalget skal lave, men det er jo sådan set forbudt.

Jeg troede, man skulle vente på lovgivningen, før man indgik i de forhandlinger. Det skal man måske ikke over hele landet?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu vil jeg lige gøre fru Karen Klint opmærksom på, at jeg kommer fra en kommune, der har en størrelse, så den ikke skal sammenlægges med nogen. Og når de ved, hvilke opgaver de skal til at løse fremover, kan jeg ikke fortænke dem i, at de prøver at se på, hvordan de løser de opgaver, når de kommer. Det kan jeg ikke se noget som helst galt i.

Jeg følger det ikke helt præcist selv i det daglige, men jeg har indtryk af, at der finder sådan

nogle sonderinger sted. Jeg tror ikke, det er forhandlinger, det er sonderinger.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det er da sådan set betryggende, for vi er vel her for at holde landets love. Men der må jo også ske noget. Selv om den pågældende kommune ikke skal sammenlægges med andre, skal man måske overtage nogle opgaver fra amterne, og der er jo også noget personale der, der skal fordeles. Så det var bare sådan ud fra lidt interesse i at høre, hvor langt man kan gå inden for den nuværende lovgivning, eller om det ikke var hele landet, der skulle vente på den samlede lovgivning.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Den snak, som jeg har indtryk af finder sted, og jeg har ikke selv fulgt den personligt, er sådan en snak om, at kommunalpolitikere naturligvis også ser på, hvordan deres kommune skal løse de opgaver, der ligger fra den 1. januar 2007, og det må være deres ret at sikre, at også de opgaver kan blive løst.

Kl. 19.55

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg kender hr. Poul Nødgaard som en person, der har stor respekt for grundloven – og det håber jeg da vi alle sammen har. Hr. Poul Nødgaard er også en central person som fremtrædende medlem af Præsidiet, og derfor er det selvfølgelig vigtigt at få en tilkendegivelse fra hr. Poul Nødgaard om, hvorvidt han er enig i, at hvis der er rejst berettiget tvivl på nogle områder om grundlovsmedholdeligheden af de her lovforslag, så har vi som folketingsmedlemmer en forpligtelse til at sikre os ved eksempelvis at lade nogle uvildige forfatningsekspertter komme med en udredning, et notat, et resposum, eller hvad man nu vil kalde det, til os. Det håber jeg hr. Poul Nødgaard er enig i er en fælles forpligtelse, vi har, og vi kan sige, at forpligtelsen vel ikke er mindre, hvis man har besluttet sig for at stemme for lovforslagene. Men jeg mener, det er en fælles forpligtelse.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu skal man ikke stå og røbe alt her fra Folketingets talerstol, men det er sjovt, at jeg netop har hørt, at den her udtalelse eller det spørgsmål

ville komme frem i løbet af dagen, og det er jo så lige i det øjeblik, hvor jeg står på talerstolen, jeg får spørgsmålet. Jeg havde nemlig hørt, at det ville blive rejst her i debatten i dag. Og det er så tilsyneladende hr. Ole Stavad, der er udpeget til at stille spørgsmålet, og det er måske også, fordi jeg er medlem af Præsidiet, at man stiller spørgsmålet.

Men jeg vil sige til hr. Ole Stavad og til andre interesserede, at et lovforslag ikke kan sættes på Folketingets dagsorden, hvis den juridiske ekspertise her i Folketinget siger, at der kan være tvivl om, at det lovforslag er grundlovsmedholdeligt. Så kommer det overhovedet ikke til behandling. Så når lovforslagene er stillet til behandling her i Folketinget, må jeg tage det som et udtryk for, at de overholder grundlovens bestemmelser, ellers ville de overhovedet ikke komme til forhandling.

Men hvis man ønsker at lave en undersøgelse af et eller andet, så er det vel hr. Ole Stavad frit for at gå til nogle topjurister. Der har jo også været andre ting fremme om lovmedholdeligheden i overhovedet at gå ind i en kommunal reform og sammenlægge kommuner, og hvad ved jeg.

Er det bl.a. ikke Europarådet, der kører en sag i øjeblikket? En eller anden udenlandsk bevægelse er der i hvert fald, der har fundet ud af, at de skal se på de her ting. Det tager jeg roligt, det er slet ikke noget, der forstyrrer min nattesøvn overhovedet, for jeg går ud fra, at vi kan behandle de lovforslag, der er til behandling her, på korrekt vis.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg var egentlig forundret over, at hr. Poul Nødgaard havde behov for at sige så meget. Det havde jo været nemmere bare at sige ja. Men gør det alligevel ikke et lille indtryk på hr. Poul Nødgaard, at vi jo har andre eksempler her i Folketinget, hvor vi må erkende, at hverken Justitsministeriets Lovafdeling eller Folketingets glimrende jurister har ment, at der var et grundlovsproblem, men hvor sagen efterfølgende er rejst ved Højesteret, og hvor Højesteret så har dømt, at lovforslaget i større eller mindre udstrækning har været i strid med grundloven? Medfører det ikke, at når der kommer udefrakommende eksperter, som rejser en berettiget tvivl, så har vi et ansvar, og så har Præsidiet et særligt ansvar, og så er det ikke er det enkelte folketingsmedlem, der skal sørge for at undersøge det, men at vi som Folketing så sørger for – og i øvrigt har af-

sat midler på Folketingets budget til den slags – at få det undersøgt?

Derfor synes jeg, at det ville være nyttigt og vigtigt – og højne den i forvejen store respekt, der er omkring hr. Poul Nødgaard – hvis han nu også gav det tilsagn. Det ville være helt naturligt og i overensstemmelse med det embede, hr. Poul Nødgaard udfører her i Tinget.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu kender jeg hr. Ole Stavad som er erfaren parlamentariker, der har været her i Folketinget i mange år og også været mangeårig minister, og jeg forstår ikke, at de spørgsmål kommer frem nu. Jeg forstår ikke, at hr. Ole Stavad, dengang de lovforslag blev lagt i boksen derude bagved, ikke straks tog dem og indledte en minutløs undersøgelse og al det undersøgelsesværk, han tilsyneladende nu vil have i gang, så vi ikke skal stå i den diskussion her.

Vi har diskuteret kommunallovne siden kl. 10 i formiddags. Hvad havde været mere rigtigt, end at hr. Ole Stavad under de første lovforslag var kørt frem med lyn og torden, når han nu ikke har fået det gjort det tidligere? Jeg forstår det slet ikke, og jeg synes, det er lidt beskæmmende for diskussionen omkring kommunalreformen, at det sådan lige kommer i et spørgsmål her kl. 20 om aftenen, efter at vi har debatteret kommunalreform i snart 10 timer. Det er komplet uforståeligt.

Kl. 20.00

Men hr. Ole Stavad er i sin grundlovssikrede ret til at foretage alle de undersøgelser, han vil, og hvis han kan dokumentere over for Folketinget, at der er noget, der ikke er lovmedholdeligt eller er grundlovsstridigt, eller hvad hr. Ole Stavad sagde, jamen så er det noget, vi må tage til efterretning.

Jeg tror ikke på det, for så havde de love været stoppet for længst. Det er så min egen tros-sag. Jeg tror heller ikke, at hr. Ole Stavad tror på det. Det er sådan bare for nu at få debatten forlænget lidt, og vi kan måske passere midnat, inden vi slutter med de her sidste fem forslag. Men vi er i kampform, så vi kan sagtens blive ved, så længe man har spørgsmål at stille. Men det her spørgsmål er fuldstændig uaktuelt efter min opfattelse.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Så er det hr. Christian Wedell-Neergaard.

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg kan oplyse, at jeg ved tidligere lejlighed har haft en debat med hr. Ole Stavad, hvor jeg sagde, at regionerne ikke er kommuner i grundlovens forstand, og derfor er forslaget, efter mine oplysninger, ikke grundlovsstridigt. Men jeg er ikke jurist, så der kan være andre, der har en anden mening.

Lovforslaget indeholder de generelle regler for overførelse af aktiver og passiver og rettigheder og pligter samt ansatte i forbindelse med de opgaveflytninger, der er en følge af kommunalreformen. Den myndighed, der overtager en opgave, overtager også de aktiver og passiver samt det personale, der er knyttet til opgaven. Lovforslaget sikrer, at ansatte og bygninger, der i dag tilhører amterne, H:S og HUR, overføres til andre myndigheder.

Lovforslaget indeholder en måde, hvorpå man kan fastlægge, hvilke konkrete aktiver, passiver, rettigheder og pligter samt ansatte det drejer sig om. Til denne opgave oprettes de fem delingsråd, som også har været omtalt tidligere, og som i tilfælde af uenighed vil kunne mægle mellem de berørte myndigheder og om nødvendigt træffe beslutning om en konkret overførelse. I de fleste tilfælde skal der ikke ske en deling, og der vil det være enkelt, men der hvor et amt deles, vil det være noget vanskeligere.

Vi kan støtte forslaget.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Næste ordfører er hr. Ole Glahn.

Ole Glahn (RV):

Fra Det Radikale Venstres side vil vi gerne have belyst nogle spørgsmål i forbindelse med udvalgsarbejdet.

For det første vil vi gerne have belyst den enkelte ansattes situation, efter at den forvaltningslovsbestemte individuelle ret til at blive partshørt er fjernet. Vi vil gerne have beskrevet, hvilke konsekvenser det kan få. Vi mener, det er meget uhensigtsmæssigt, at man har gjort det på den måde. Jeg er også som hr. Poul Nødgaard kommunalpolitiker, og jeg ved godt, hvad der foregår i kommunerne i øjeblikket, men her taler vi altså om nogle principielle ting. Vi taler om nogle rettigheder, man har som ansat, og vi mener, at det er vigtigt, at vi ikke kommer i situationer, hvor der opstår for mange konflikter mellem enkeltpersoner, der skal flyttes til et sted, fordi de bare er blevet orienteret om sagen, som der står i lovforslaget, og ikke har haft mulighed

for at blive hørt inden og ej heller har fået mulighed for at få aktindsigt. Så det er et af de områder, vi vil fokusere på i udvalgsarbejdet.

Vi har også behov for at få belyst nogle eksempler på, hvordan man vil løse opgaven med at opgøre aktiver og passiver. Der angives i lovforslaget nogle eksempler på, at det kan være vanskeligt at opgøre det, f.eks. med veje og på andre områder, og der vil vi gerne have, at man i udvalgets arbejde får illustreret, hvordan man har tænkt sig at løse disse opgaver.

Så tilsagnet fra Det Radikale Venstres side er, at vi går kritisk ind i udvalgsarbejdet, men er naturligvis åbne over for de svar, vi kan få på disse spørgsmål.

Anne Baastrup (SF):

Dette lovforslag giver regeringen en mulighed for at få fordelt aktiver og passiver og så de ansatte.

Rækkefølgen virker, som om det har været vigtigst for regeringen at få fordelt de jordiske værdier, og så er man bagefter kommet i tanke om, at der for øvrigt også er nogle ansatte. Dette lovforslag har betydning for 263.000 mennesker! Så mange mennesker berøres på den ene eller anden måde af de ændringer, der i øvrigt foregår ved nedlæggelse af amterne og oprettelse af kommunerne og sammenlægning af kommunerne og overførelse af arbejdsopgaver til staten.

Kl. 20.05

Det centrale budskab i dette lovforslag kombineret med den viden, vi har, om, at ministeren ikke mener, at denne omlægning kommer til at koste penge, er, at vi kan se frem til, at et stort antal mennesker mister deres arbejde.

Vi har jo tidligere i dag hørt, hvordan nogle af regeringspartierne og Dansk Folkepartis ordførere har talt om, hvor mange penge man har sparet på Bornholm. Det, man jo så bare har overset, er, at man har sparet 23 mio. kr. i mindre udgifter til lønninger.

Regeringen har ganske vist givet mange løfter om jobgaranti, og i lovforslaget står der da også, at de ansatte følger med opgaven, men det er jo ikke nogen garanti. Der er da mange, som arbejder med flere forskellige ting, og som derfor ikke – i citationstegn – udelukkende eller helt overvejende arbejder med en bestemt opgave. Disse mennesker aner ikke, hvor de kommer hen, og den usikkerhed søger regeringen desværre på ingen måde at dæmpe.

Konstruktionen med delingsråd og hemmelighed er i den grad med til at ødelægge tilvæ-

relsen for en lang række ansatte på nuværende tidspunkt, og for at sætte trumf på har ministeren med et pennestrøg fjernet de lovgivningsfastsatte rettigheder, man har som ansat. Partshøring, aktindsigt og tilsvarende beskyttelse af den enkelte er ikke længere en del af disse menneskers rettigheder.

Dertil kommer, at den aftale, som skal fordele aktiver og passiver, rettigheder og pligter samt ansatte, er fortrolig. Endnu en gang synes jeg, at vi skal bemærke rækkefølgen: ting forud for mennesker.

Som direkte involveret ansat aner man ikke, om man skal flytte til den anden ende af landet, men man vil gerne bevare sit ægteskab og derfor i givet fald gerne have ægtefællen til at flytte med. At den ansatte, der står i den konkrete situation, ikke bliver involveret, står fuldstændig uforståeligt for os i SF.

I den forbindelse bør man jo altså være opmærksom på, at i et moderne samfund er begge ægtefæller som udgangspunkt beskæftigede, og derfor er det faktisk ikke ligeegyldigt, hvornår folk får besked. Det kan tage tid for ægtefællen at få et arbejde i Vejle, og hvis man bor i Svendborg, er det vanskeligt at opretholde et godt familieliv med sådan en transporttid.

Dette er et lovforslag, hvor systemet går forud for mennesket.

Line Barfod (EL):

Vi har hørt mange pæne ord gennem hele den tid, de mange måneder, vi har debatteret kommunalreformen, om, hvor afgørende de offentligt ansatte er.

Der er ingen tvivl om, at de offentligt ansatte er fuldstændig afgørende, fordi det er de mennesker, der skal tage sig af dem, der har mest behov for det, af de handicappede, de socialt udsatte og andre, som har behov for hjælp. Det er de offentligt ansatte, der skal sikre, at vi har et godt miljø, skal sikre, at vi har en retfærdig skatteopkrævning, så vi får penge til velfærd, skal sikre, at samfundet i det hele taget hænger sammen.

Derfor er det vigtigt, at der er så stor tryghed som muligt for de offentligt ansatte i forbindelse med sådan en kæmpereform, som man er i gang med at gennemføre.

Det er farligt, når der bliver så stor utryghed og usikkerhed, at vi risikerer, at mange flygter fra deres arbejde over i andre job, så vi ikke er sikre på, at man fortsat kan varetage de mange velfærdsopgaver lige så godt, fordi man måske

simpelt hen kommer til i nogle situationer at mangle nogle af de bedste og vigtigste af de offentligt ansatte, ligesom det selvfølgelig har betydning for, hvor godt man varetager opgaverne, hvis man samtidig går rundt og er enormt utryg over, hvad der skal ske med ens egen fremtid.

Oven i hvad det betyder for de enkelte offentligt ansatte, har vi så også spørgsmålet, som er blevet rejst, om, hvorvidt der i forhold til tjenestemændene er tale om et brud på grundloven, og vi mener altså, at det er så vigtigt et spørgsmål, at det bør undersøges af uafhængige forskere og eksperter.

Så er der hele spørgsmålet om de offentligt ansattes rettigheder, hvor vi har prøvet at spørge de forskellige ordførere for regeringspartierne og Dansk Folkeparti ved flere lejligheder under debatterne i dag, hvad argumentet er for, at man fratager de offentligt ansatte deres ret til parts-høring og aktindsigt. Vi har ikke kunnet få noget svar på, hvad argumentet er, og det mangler vi stadig at få. Det er svært at se andet, end at man ikke ønsker de berettigede indsigelser, som kunne komme fra de offentligt ansatte. Hvis det ikke er det, der er argumentet, hvad er det så? Vi mangler at få det på bordet.

Dertil kommer så, at loven om, hvordan tingene skal overdrages, jo kun gælder de offentligt ansatte, der er ansat 1. januar 2007, og kun 1. januar 2007. Den forhindrer ikke, at der kan ske fyringsrunder inden 1. januar 2007 eller efter, og derfor forstår vi godt den store utryghed, som FOA og HK/Kommunal har givet udtryk for i deres pressemeddelelse i dag, hvor de efterlyser fair play ved kommunalreformen.

Vi håber, at regeringen og Dansk Folkeparti vil tænke sig om igen og sikre de offentligt ansatte.

Kl. 20.10

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg vil gerne takke for den modtagelse, jeg føler lovforslaget her har fået af langt de fleste ordførere med to markante undtagelser her til sidst, i et dæmpet toneleje præget af fremkommelighed i ordvalg og med det, som hr. Ole Glahn kaldte en kritisk indstilling til arbejdet, men om end det var uudtalt, hørte jeg det som en konstruktiv kritisk indgang til udvalgsarbejdet. Det vil jeg gerne kvittere for, for det her lovforslag er vigtigt.

Uanset at forskellige partier kan have forskellige nuancer, og de kan måske også være større, med hensyn til, hvor omfattende opgaveflytninger skal være, så er det i hvert fald et faktum, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre nu har taget ansvaret for at lave en kommunalreform. Om det så rækker til, at de to partier, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, ønsker så omfangsrig en kommunalreform med opgaveflytning igennem niveauerne som regeringen og Dansk Folkeparti, står hen i det uvisse. Men uanset det spørgsmål betyder den enighed, der er udtrykt med den aftale, der blev lavet for et par uger siden, at vi står med en kæmpemæssig opgave, der består i at flytte ressourcer og flytte personale rundt. Det skal foregå på relativt kort tid, og det skal være en oplyst ramme, vi nu lægger ned over den proces, der skaber tryghed for den enkelte. Det er det, vi skal finde den praktiske løsning af.

Det har regeringen givet et bud på her, som vi mener finder den rigtige balance med hensyn til at have beslutningskraft i de her processer, for beslutningskraft er jo også et spørgsmål om tryghed, så den enkelte ansatte kan få besked og klar besked. Det hensyn til den enkelte ansatte har vi givet vores bedste bud på i den model, som er lagt frem i forslaget her, og som jo betyder, at de ansattes repræsentanter i et ret betragteligt omfang får indseende, indblik i, føling med de her processer.

Så kan jeg høre her til sidst, at der i en noget skarp og nedladende tone i virkeligheden bliver sat spørgsmålstegn ved, om vi mener det godt. Jeg synes egentlig, det taler for sig selv. Jeg synes, det er noget underligt noget at beklukke vores motiver. Vi er dybt, dybt afhængige af, at hver enkelt offentligt ansat kommer trygt ind i det nye kommunale Danmark, der tegner sig med denne her reform, og det har vi givet vores bedste bud på.

Det vil jeg gerne belyse nærmere i svar på de spørgsmål, der har været fra hr. Ole Glahn og hr. Ole Stavad, under det udvalgsarbejde, der nu forestår, og jeg synes, at det må være en udtrykt fælles målsætning, at vi skal blive enige om de her ting. Altså, det her bør med bestemthed være et af de lovforslag, vi bliver enige om.

Så kan man selvfølgelig undre sig lidt over, at det i nogle sammenhænge er sådan, at de ansattes repræsentanter er lig med de ansatte. Jeg erindrer mig, at fru Line Barfod tidligere i dag sagde, at de offentligt ansatte en bloc har ud-

sendt en pressemeddelelse. Det viser sig at være Kim Simonsen og Dennis Kristensen, men de var altså så at ligne med de offentligt ansatte. Når vi så i øvrigt her opererer med de ansattes repræsentanter og de ansattes organisationer, så gør vi altså vold på den enkelte ansatte. Det har jeg lidt svært ved at forstå, må jeg sige, men jeg skal ikke forlænge debatten yderligere.

Forslaget her er et forsøg på at finde en praktisk løsning på alle de behov, der er for at få taget konkrete beslutninger om deling af ressourcer eller placering af ansatte, og jeg er glad for det tilsagn, der er givet fra et markant flertal af Folketingets politiske partier, om nu konstruktivt om end kritisk at gå ind i udvalgsarbejdet.

Så vil jeg lige til allersidst sige om grundloven, at jeg også godt er opmærksom på det notat, som Bent Unmack Larsen har offentliggjort på Advokatfirma Schebye & Jacobsens hjemmeside, men det spørgsmål har selvfølgelig været gennemgået nøje i det ansvarlige fagministerium, som i det her tilfælde altså er mit ministerium, og i Justitsministeriet, og det er regeringens bestemte opfattelse, at lovforslaget ikke strider mod grundloven.

Kl. 20.15

Det er ikke, fordi der ikke kan være en relevant problemstilling i den konkrete situation med den konkrete tjenestemand efter grundlovens § 27, stk. 3, men det er jo netop, fordi spørgsmålet om grundlovens påvirkning i den konkrete situation beror på en konkret vurdering.

Det er jo præcis i det lys, at procedureforslaget her forudsætter, at det ved overførsler i forbindelse med kommunalreformen beror på en konkret vurdering, hvilke stillingsændringer tjenestemændene er forpligtede til at tåle, herunder om en stillingsændring indebærer en forflyttelse i grundlovens forstand.

Så vi er sådan set meget opmærksomme på, at der potentielt kan være en problemstilling i relation til det spørgsmål om forståelsen af grundlovens § 27, stk. 3, som hr. Ole Stavad tager op, men vi mener sådan set også, at vi har adresseret det på forhånd. Men også det spørgsmål føler jeg mig tryk ved at der vil blive spurgt om, og jeg kan så efterfølgende få mulighed for at give svar på under det udvalgsarbejde, som jeg ser frem til at understøtte på bedste vis.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

For mig at se er det faktisk en meget vanskelig opgave, ministeren har – enig – og det skal ske under et meget stort arbejdspress. Det synes jeg jo så i øvrigt er ministerens eget projekt, og derfor er det ministeren selv, der har sat grænsen.

Når det så er sagt, vil jeg bare godt have nogle argumenter. Altså, hvis man laver en afgrænsning helt eller delvis, så har man nogle bestemte arbejdsopgaver, man ved, at så lander man i en større institution eller andet. Men der er jo nogle, som helt eller delvis ikke har en arbejdsopgave, som man kan føre over til noget andet.

Hvorfor må generalisterne på amtsgården ikke få lov til at se, hvad det konkret er, der står om dem i deres sag, hvad det er for vurderinger, som ledelsen på et eller andet tidspunkt har foretaget, som gør, at de måske lander et sted, hvor de mener, de er overkvalificerede?

Hvad er den egentlige argumentation for, at man ikke må få lov til at se sin egen sag, blive hørt, om man hellere vil til Odense end til Aabenraa? Hvorfor må man ikke få lov til at få den der dialog med sin arbejdsgiver?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg har jo sådan set svaret på det spørgsmål og sagt, at det, der er balancepunktet her – fru Anne Baastrup nævnte jo selv nogle tal på, hvor mange medarbejdere der potentielt bliver berørt af det, vi er i gang med her – er at få en pragmatisk, praktisk indfaldsvinkel til en proces, som kan afsluttes med et vist tidspres, og fru Anne Baastrup behøver ikke at have ondt af mig, jeg tager gerne ansvaret for det.

Men nu er det ikke kun mig, der efterspørger en hurtig afklaring. Det gør kommunerne, det gør personalet i øvrigt også. En af de imødekommelser, vi har lavet oven på høringen, har jo netop været at fremrykke deadline for alle disse delingsaftaler fra efter sommerferien 2006 til før sommerferien 2006.

Det er jo også et højt prioriteret personaleønske at få klarhed, og det er så ønsket med alle de praktiske udfordringer, det giver på baggrund af de her personaleflytninger, som jo ikke har et individuelt afsæt, men som udspringer af en generel strukturreform, at få det til at gå hånd i hånd med respekt for den enkelte ansatte.

Vi mener, at vi har fundet en rigtig balance med den her model, som involverer personalets

organisationer meget kraftigt og, som det jo også har været fremme i debatten her i dag, understøttes af, at man mange steder allerede er gået i gang, man kan sige i virkeligheden uden for lovens platform, med en offensiv politik for personalet.

Som sagt diskuterer jeg det gerne. Jeg har kun den ene ambition omkring det her forslag, at det kommer på plads og helst så bredt som muligt, for det er jo en bunden opgave, som i hvert fald et stort flertal i Folketinget har påtaget sig, nemlig regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, som i fællesskab har sagt, at der kommer en kommunalreform.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er lige præcis derfor, at jeg ikke forstår, hvorfor man vil fratage den enkelte medarbejder retten til at vide, hvad det er for nogle papirer, der rent faktisk gør, at han flytter til den ene ende i stedet for til den anden ende, hvor han hellere ville være. Jeg forstår ikke, hvorfor man fratager de enkelte deres rettigheder.

Ministerens behøver ikke at svare.

Kl. 20.20

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Indenrigs- og sundhedsministeren.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Som ikke behøver at svare, og som derfor også skal afstå fra at gentage alt, hvad jeg lige har sagt. Altså, jeg har gjort rede for det dilemma, vi står med her: Hensynet til en praktisk, pragmatisk tilgangsvinkel i relation til, at vi jo altså står her med en generelt virkende reform, som påvirker et betydeligt antal medarbejdere, og hvor den enkeltes egen situation ikke er den udslagsgivende faktor, skal vi have til at gå hånd i hånd med de hensyn, som fru Anne Baastrup meget korrekt påpeger, og som jeg også er meget opmærksom på.

Det mener vi selv at vi har fundet en god model for. Det kan jeg høre fru Anne Baastrup ikke er enig med mig i. Jeg glæder mig til, at vi kan diskutere den sag videre under udvalgsarbejdet, og jeg har i hvert fald den ambition, at de partier, der nu har taget ansvaret for at lave en geografireform og dermed implicit også har taget et ansvar for, at der er et betydeligt antal medarbejdere, der skal flyttes rundt, som et minimum

også tager ansvaret for at få defineret de spilleregler, efter hvilke det skal foregå.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministerens var i sit indlæg inde på, at det var mærkeligt, at nogle både talte om offentligt ansatte som enkeltpersoner og deres repræsentanter osv. Jeg vil gerne sige, at jeg mener, det er vigtigt både at lytte til repræsentanterne og sikre de enkelte ansatte deres rettigheder.

Det er så det, vi har prøvet at spørge om. Det kan jeg forstå, at vi muligvis kan komme lidt nærmere under udvalgsarbejdet, men at ministeren ikke kan sige yderligere nu.

Så vil jeg gerne spørge til noget af det, de offentligt ansattes repræsentanter har sagt i deres pressemeddelelse i dag, og jeg citerer fra pressemeddelelsen fra FOA og HK/Kommunal:

»Hvis regeringen mener, hvad den siger, nemlig at de ansatte skal følge med opgaverne, så bør det heller ikke være svært at tilkendegive, at personaletilpasninger kan ske ved naturlig afgang.«

Det er så Dennis Kristensen og Kim Simonsen på vegne af FOA og HK/Kommunal, der siger det. Det ville jeg så høre om ministeren vil svare på.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg synes jo, det er en udmærket ambition at have, at eventuelle personaletilpasninger skal ske ved naturlig afgang. Jeg tror i øvrigt også, at det vil være en ambition, man er nødt til at have, for der er den udfordring på det offentlige arbejdsmarked de kommende år, at der vil være en naturlig afgang på grund af alder, tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet, i størrelsesordenen godt 100.000 over de næste 5 år.

Derfor bliver udfordringen altså, hvis man på en og samme tid skal tage nogle gevinster hjem på nogle områder, og det skal man jo, at lave en kommunalreform, hvor vi bliver bedre til at løse de opgaver, som vi kan blive bedre til at løse, med større kommuner for at frigøre ressourcer til de borgervendte opgaver.

Hvis man skal ud at håndtere den udfordring i en situation, hvor der er en betydelig afgang fra det offentlige arbejdsmarked, jamen så er man altså ikke i den situation, hvor man bare kan knipse folk ud af vagten. For det første ville det være en menneskelig forkert indgangsvinkel

til det, og for det andet ville det altså også rent objektivt være en dårlig indfaldsvinkel.

Det er også derfor, jeg tidligere har sendt det signal, at for mig vil det være meget naturligt, hvis den enkelte kommune i sin egen personalepolitik netop følger den anbefaling, der er fremsat her.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det var jo pæne ord, men jeg leder lidt efter, hvor handlingen så er. Vil regeringen gøre noget for f.eks. at lave et samlet jobcenter, hvor man prøver at se på, om de, der så skal flyttes fra en kommune, måske kan passe ind i en anden kommune eller andet? Vil man gøre noget for, at der bliver sat midler af også fra statens side til at udvikle nye kompetencer hos medarbejderne? Hvis man skal flytte folk fra administration, som jeg forstår ministeren mener, over til borgervendte opgaver, så vil det jo betyde, at folk skal udvikle nogle nye kompetencer, have noget videreuddannelse. Det koster penge i en overgangsfase. Vil ministeren sikre, at der bliver sat penge af til den mulighed?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Regeringen har gjort en masse. Vi er i god dialog med personalets organisationer. Vi har fulgt op på de tre overenskomster, som det kommunale arbejdsmarked har lavet, ved at lave tilsvarende for vores eget område, sådan at der bliver, kan man sige, en betydelig individuel retsvirkning fra lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse på grund af det 3-årige forløb, der løber frem til udgangen af marts 2008. Så er man sikker på at være godt i gang hos den nye arbejdsgiver, inden de særlige sikkerhedsmekanismer, der knytter sig til lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomheds-overdragelse, udløber.

Kl. 20.25

Jeg synes selv, at det forslag, jeg kan se der har været fremme i dag om at sørge for at have, kan man sige, et overblik over flytteønsker og flyttebehov, lyder som en god idé, og det er nu også min bestemte opfattelse, at man allerede på et mere regionalt niveau er ved at finde sine egne modeller. Det har været fremme her i dag, at man mange steder allerede er gået i gang. De gode amter er jo allerede i dialog med kommunerne.

Jeg kan nævne Vejle Amt som et eksempel, hvor man har et betydeligt overblik over, hvad der skal ske, og er i en god dialog. Så jeg oplever egentlig, at det, der efterspørges i dag fra Kim Simonsen og Dennis Kristensen, er, at man indtager en sund, fornuftig indstilling til de udfordringer, vi står over for her, og det vil jeg selvfølgelig også meget gerne være med til at gøre.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til indenrigs- og sundhedsministeren.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 72: Forslag til lov om kommunale borgerservicecentre.

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).
(Fremsat 24/2 2005).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Leif Mikkelsen (V):

»Opgaverne skal løses så tæt på borgerne som muligt«. »En indgang for borgerne«. Det er udtalelser, der er faldet tit og ofte i debatten om en kommunalreform. Nu står vi så med lovforslaget om at give mulighed for kommunale borgerservicecentre.

Vi har jo set det være på vej i kommunerne over længere tid. Det har haft forskellige navne, det har kært barn som regel, f.eks. kvikskrunker, og er i hvert fald et fremskudt sagsbehandlingsområde, som gør, at borgerne nemt kunne finde vej og få svar på de spørgsmål, de havde.